

LÁ THƯ MỤC VỤ

Hơn 40 năm sau khi được giải thoát khỏi trại diệt chủng Auschwitz của Đức Quốc Xã, nhà văn người Ý tên là Primo Levi vẫn trân trọng gìn giữ vết xăm con số tù trên người mình. Bạn bè thân hữu hỏi ông sao không xoá đi cái kỷ niệm ghê tởm ấy, ông trả lời : “*Xóa làm gì ! Vì chẳng có mấy ai mang vết xăm này mà sống sót trở về !*”. Văn hào Alexander Solzhenitsyn người Nga cũng vậy, sau khi thoát ra khỏi ‘quần đảo ngục tù Gulag’, ông vẫn giữ những mảnh vải xé ra từ chiếc áo tù có in con số điểm danh mà ông đã từng mặc. Ông cho biết ông không phải là người duy nhất làm như thế, vì nhiều bạn tù của ông khi sống sót trở về, vẫn hãnh diện về những con số mà một thời đã thay cho danh tánh của họ và dĩ nhiên họ trân quý chúng y như những ‘thánh tích’ vậy.

Những người tù không hãnh diện tí nào về lịch sử tù tội của mình hầu hết là những tù nhân ‘hình sự’. Vâng, dễ hiểu thôi, vì có mấy ai hãnh diện về thành tích trộm cắp, cướp bóc, lường gạt, hiếp dâm hay giết người mà mình đã phạm ? Hãy nhìn xem cử chỉ họ lấy tay che mặt trước ống kính của các phóng viên nhà báo thì nhận ra sự xấu hổ của họ. Trái lại, nhà văn Primo Levi hãnh diện về những năm tháng tù đầy của ông vì chính ông rất hãnh diện về cội nguồn của mình. Ông tự hào là người Do Thái, và vì dòng máu Do Thái lưu thông trong huyết quản của ông mà ông bị Đức Quốc Xã tìm mọi cách tru diệt. Ông không có gì phải xấu hổ cả ! Văn hào Solzhenitsyn cũng vậy, đang phục vụ cho Hồng Quân Xô Viết với chức vụ chỉ huy trưởng một đơn vị pháo binh, ông bị bắt vì đã viết thư cho một đồng nghiệp chỉ trích chính sách độc tài khát máu của Stalin nên bị kết án 11 năm tù. Ông hãnh diện về lương tâm trong sáng và trái tim quả cảm của mình, ông cũng không có gì phải xấu hổ cả !

Những người bạn tù của tôi gồm nhóm tù chính trị, nhóm Sĩ Quan tập trung cải tạo và nhóm vượt biên (ở trại giam Thủ Đức, Phan Đăng Lưu, Chí Hoà, Sở Công An và Xuân Phước A20) cũng hãnh diện về quá khứ tù đầy của mình. Theo những gì tôi biết, sau khi ra khỏi tù, những ‘cựu tù nhân’ ấy thường quy tụ thành những nhóm mang cái tên những nơi đã giam giữ họ, chẳng hạn ‘nhóm Suối Máu’, ‘nhóm Hàm Tân’, ‘nhóm Gia Trung’, ‘nhóm Bùi Gia Mập’, ‘nhóm Cà Tum’... Riêng nhóm ‘cựu tù nhân’ đã từng trải qua những năm tháng gian lao ở ‘thung lũng tử thần Xuân Phước’ tổ chức thành một ‘câu lạc bộ’ hân hoan và hãnh diện lấy tên ‘Làng A 20 Xuân Phước’ có cả một ‘trang mạng’ để ôn lại những kỷ niệm và hàng năm vẫn có những buổi họp mặt (đa phần tổ chức ở California–U.S.A). Những ‘cựu tù nhân’ này cũng không có gì để hổ thẹn với xã hội và với chính mình !

Trong bài đọc 2 hôm nay, thánh Phaolô cũng không hổ thẹn vì những vết tích lao tù đòn vọt trên thân xác ông, trái lại ông hãnh diện đã lãnh nhận những gian lao ấy vì Chúa Giêsu mà ông yêu kính. Nếu có phải khoe điều gì thì thánh nhân chỉ khoe về thập giá Chúa Giêsu mà thôi, nên ngài hãnh diện tuyên xưng : “*Tôi mang trong mình tôi dấu thánh của Chúa Giêsu. Thế gian đã bị đóng đinh cho tôi và tôi cho thế gian*”. Chỉ những Kitô-Hữu nào dám hiên ngang tuyên xưng như vậy mới xứng đáng là môn đệ của Chúa Giêsu. Còn Chúa Giêsu thì sao, Chúa có hãnh diện về những cực hình Ngài đã chịu vì chúng ta không ?

Sau khi sống lại từ cõi chết, thân xác phục sinh của Chúa ắt phải ‘tinh diệu tuyệt vời’ như nhiều nhà thần học mô tả, vậy mà sao lần nào hiện ra Chúa cũng còn giữ những vết gai, vết đinh, vết đâm ở cạnh sườn để làm chi vậy ? Chúa không muốn xoá những vết cực hình ấy vì đó là những bằng chứng hùng hồn về tình yêu của Ngài, những bằng chứng rất sống động mà ông Tôma được Chúa mời đến khám nghiệm và xô tay vào. Những ‘vết thương tích’ ấy là nguồn hy vọng và cậy trông cho những ai đang tuyệt vọng vì đau khổ.

Tất cả những ai muốn sống đạo và truyền đạo (theo tinh thần của bài Tin Mừng hôm nay) phải suy nghĩ và diễn tả nguyên tắc mang những ‘thương tích’ của Chúa Giêsu vào thân xác mình. Theo thiện ý tôi, đến lúc đứng trước toà Chúa để chịu phán xét, Chúa sẽ không hỏi han về những bằng cấp, những huân chương hay những thành tích, mà Chúa sẽ bảo : “*Hãy cho Ta xem những vết sẹo trên người của con ! Những vết sẹo mà con mang suốt đời vì dám sống chết cho tình yêu dành cho Ta và cho tha nhân*”.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

